

rer et første skridt i den rigtige retning, og vi er glade for at være medforslagsstiller til resolutionen. Vi finder yderligere, at tiden nu må være inde til, at CCD koncentrerer sin virksomhed om substansspørgsmålet, og vi anser det derfor for rigtigt, at komiteen, som foreslået af de uforpligtede medlemmer af CCD i resolutionsforslag A/C.1/L.486, afgiver en særlig beretning om sagen inden næste generalforsamling. I afventen af en fuldstændig prøvestopaf tale bør det overvejes, hvilke kvantitative eller kvalitative restriktioner, der kan gennemføres. Jeg finder den britiske tanke om en rationering af prøvesprængningerne med henblik på deres fuldstændige afskaffelse tiltalende. En anden mulighed er at forbyde prøvesprængninger over det niveau, der i dag kan verificeres med nationale midler. Endelig består der muligheden for at kombinere sådanne kvantitative og kvalitative restriktioner, og jeg vil gerne anbefale denne tanke til CCD's nærmere overvejelse.

Der er endnu et område inden for nedrustningen, hvor det forekommer mig, at den seneste tids udvikling giver anledning til en vis optimisme. Jeg tænker på spørgsmålet om de biologiske og kemiske våben. Denne generalforsamling er blevet præsenteret for det hidtil fyldigste og mest omfattende materiale om disse frygtelige våben — generalsekretærens rapport, CCD's rapport og de nationale bidrag — og jeg tror, at der på grundlag af dette materiale er gode muligheder for, at vi inden længe vil kunne gøre virkelige fremskridt.

Jeg skal ikke gå i detaljer med hensyn til B- og C-våbnenes uhyrlige potentielle ødelæggelsesevne. Disse dystre aspekter fremgår med al tydelighed af generalsekretærens beretning, ligesom flere af de tidligere talere har mindet os herom. Jeg vil blot gerne fremhæve, at den danske regering lægger den største vægt på, at verdenssamfundet inden længe tager effektive skridt til at afvende truslen om, at menneskeheden kan blive offer for angreb med B- og C-våben.

Det er næppe muligt endnu i detaljer at drøfte, hvorledes vi skal gribe sagen an, men det forekommer mig, at visse hovedlinier allerede træder frem.

Vi må, som også anbefalet i generalsekretærens rapport, forny appellen om, at alle stater tilslutter sig Geneveprotokollen af

1925. Dette dokument er så væsentligt, og er af så grundlæggende betydning og har i forvejen en sådan tilslutning — formaliseret eller ikke — at vi må sørge for, at dets muligheder udnyttes bedst muligt.

På den anden side er protokollen ikke tilstrækkelig, navnlig fordi den begrænser sig til et forbud mod anvendelse under krig. Vi er derfor enige i den tanke, som ligger bag de interessante forslag fra Storbritannien og fra de socialistiske lande, hvis forslag forleden introduceredes af den ærede repræsentant for Polen, at forbudet må udvides, således at heller ikke fremstilling og oplagring kan finde sted, og at eksisterende lagre tilintetgøres. Vi må derfor søge en traktattekst formuleret, som kompletterer Geneveprotokollen af 1925, og som kan vinde universel tilslutning. Efter dansk opfattelse må et sådant aftalekompleks indeholde forbud mod fremstilling, oplagring og anvendelse af biologiske og kemiske våben og påbud om destruktion af eksisterende lagre.

En aftale må også indeholde bestemmelser om effektiv kontrol, således at ingen falsk tryghedsfølelse opstår. Jeg er fuldt opmærksom på, at netop verifikationsproblemet allerede af tekniske årsager vil blive uhyre vanskeligt at løse. På den anden side synes en effektiv kontrol særlig påkrævet, når det gælder B- og C-våben, fordi disse våben er relativt billige at fremstille og lette at skjule. Jeg vil gerne stærkt opfordre til, at også dette spørgsmål gøres til genstand for fornyede grundige undersøgelser.

Foruden de tankevækkende skitser og forslag, jeg netop har nævnt, har jeg studeret det britiske forslag om, at der som et første skridt søges indgået en aftale om B-våben. Det forekommer mig hensigtsmæssigt, at man løser dette formentlig lettere problem med B-våbnene først og separat, hvis det viser sig at måtte trække ud med at nå en tilfredsstillende løsning af hele problemkomplekset. På den anden side bør man naturligvis ikke glemme de kemiske våben.

Ligeledes har jeg med den største interesse læst præsident Nixons meddelelse i går om, at den amerikanske regering vil forelægge Geneveprotokollen af 1925 for senatet med henstilling om, at senatet giver sit samtykke til ratifikation deraf. Præsident Nixon meddelte endvidere, at for-